

Con Cierro Teatro

MICOL FERRETTI

«Con Cierro Teatro és un còctel d'humor, música i teatre inspirat en l'ànima del cabaret, la improvisació i la sàtira. Mitjançant la veu i la guitarra, l'espectacle gira entorn a una relació sentimental extrema entre els intèrprets, vinculada al repertori musical seleccionat. El guió del espectacle és la suma de les lletres del repertori, les quals són interpretades des de l'humor, la música i el teatre.»

Aquesta és només la carta de presentació. Més enllà d'aquestes poques línies hi ha un espectacle, dins l'espectacle dos personatges, i darrere els personatges dues persones: Andrea Zayas i Javier Gras. La primera és alta, riallera, explosiva sobre l'escenari, dolça i delicada asseguda ara a la taula d'aquesta breu entrevista, improvisada al bar la Pedra. El segon és més baixet, aparentment tranquil, amb dos ulls que miren cap a la llunyania, tot i que han vist moltes coses de ben a prop. L'Andrea és actriu i cantant, tot i això s'ho ha compaginat amb diverses feines per viure i sobreviure; explicant contes teatralitzats per mainada, o fent d'animadora en un geriàtric. Avui dia és mestra, una feina que de ben segur no li fa perdre les ganes de menjar-se l'escenari. En Javi sembla que hagi nascut amb la guitarra sota el braç; des de ben petit en va aprendre els primers acords, i no l'ha deixada anar mai més. L'any 2002 va fer les maletes, i des de Montevideo va aterrar a Madrid. Més endavant, Girona.

I aquí estem. Hem tingut una conversa a l'hora del vermut per entendre millor qui són la Sophie (Andrea) i en Piti (Javier), els dos protagonistes de «Con Cierta Teatro». Un cop hem demanat les cerveses, allò que espontàniament em ve de preguntar és com, on i per què han decidit d'emprendre aquest viatge junts.

A: Tot va començar fa exactament dos anys, el 14 de febrer de 2009. Estava estudiant a l'escola de Teatre El Galliner, i em van demanar que preparés una cançó i la teatralitzés. Feia uns anys que conecia en Javi, havíem tocat junts, i la sintonia era recíproca.

J: Justament el dia dels enamorats, ni fet expressament! I va començar una història d'amor musical. La idea sobre la qual estàvem treballant no era còmica. El problema, si això és un problema, era que la gent reia. Al principi era estrany i inesperat. La intenció inicial era simplement ressaltar la veu i la capacitat de recitar de l'Andrea.

A: Per sort una persona present a la sala ens va veure i ens va demanar que

«Perquè fer riure em fa riure també a mi, i si se m'escapa una rialla no passa res. Ans al contrari; dóna sinceritat a allò que fem».

allarguéssim la performance uns cinc minuts i la presentéssim el juliol al Festival de Teatre emergent de la província de Girona d'aquell any. Vam afegir a la «ranchera» ja existent una versió de «Fever», inspirada en la versió de «La Lupe». Va tenir molt èxit! A partir d'aquesta experiència vam decidir preparar un veritable espectacle, de collita pròpia. Des de setembre de 2009 fins el febrer de 2010

vam assajar moltíssim. Ens trobàvem gairebé sempre aquí, a la Pedra: un cafè de bon matí i de seguida a assajar, a veure què ens regalava la inspiració.

J: L'estrena, ni fet expressament, semblarà increïble, va ser el 14 de febrer de 2010 als Jardins de La Mercè. Novament el dia de Sant Valentí.

A: El meu pare es diu Valentí! (riu) Perdoneu si interrompo aquesta cadena de coincidències. Era un espectacle que ja presentàveu sota el nom «Con Certo Teatro»? Perquè em sembla senzill i perfecte per la vostra performance.

J: Inspiració divina o sort, m'ha agradat sempre jugar amb les paraules, i així en va sortir aquest nom.

A: Quan en Javi me'l va proposar, vaig acceptar immediatament. Ho resumeix tot, semblava cosa del destí.

J: Per l'estrena estàvem molt nerviosos. A més aquella nit, justament a les 22h, jugava el Barça. Però el local estava increïblement plè. Fins i tot hi havia la iaia de l'Andrea (riuen tots dos). Tot va anar fantàsticament, i a partir d'allà

vam representar el xou diverses vegades, a Girona i província. Entrem dins els personatges. La Sophie entra a escena borratxa, buscant a crits un home que no hi és, potser l'ha perdut pel carrer o potser només l'ha somiat, i de seguida s'enamora d'en Piti, músic de fama dubtosa. Després el menysprea, el reclama i el torna a allunyar com si fos la pesta. És histriònica, exagerada, passa esquizofrènicament d'una emoció a una altra. En Piti li segueix el corrent, absorbint els seus canvis d'humor talment com una esponja. Després ella el mata. Com heu creat aquestes dues caricatures tan surrealistes però al mateix temps tan reals?

J: Els personatges, que ara es veuen força madurs, els hem creat a poc a poc. La base, com sempre, ha estat la química, l'afinitat electiva entre l'Andrea i jo. També l'exageració de l'idioma, dels idiomes, els accents, tot ha nascut espontàniament.

A: Només cal pensar que durant l'espectacle jo parlo uruguaià i ell parla català. En Javi és molt graciós quan

intenta parlar correctament en català. Hem volgut crear una barreja, un fricandó on també hi apareixen el francès, l'argentiní...

J: Potser té a veure amb la globalització, el multilingüisme. Potser no. Bé, no importa. Podríem dir que els textos són el guió de la història, el fil conductor a través del qual donem un sentit a

la nostra relació. L'ordre diabòlic que es crea es podria resumir en: ESTAR CATXONDO – AMOR – ODI, és un cercle viciós.

A: La majoria dels diàlegs els hem escrit, però la improvisació és una part rellevant, diria que necessària. Cada ve-

gada que agafo algú del públic per emmanillar-lo és diferent.

J: Recordes aquella vegada que el iaio hi va agafar gustet i va començar a tocar-te? (riu més en Javi que l'Andrea) Allò que més m'ha agradat veient-vos sobre l'escenari és notar com també vosaltres

us divertiú com bojos. Us feu riure l'un a l'altre. Quina és la part més agradable d'aquesta feina, dins i fora de l'escenari?

J: La possibilitat de fer música i teatre al mateix temps. Però sobretot l'estranya i meravellosa possibilitat de fer el gilipolles.

A: Absolutament, improvisar i fer riure. Perquè fer riure em fa riure també a mi, i si se m'escapa una rialla no passa res. Ans al contrari; dóna sinceritat a allò que fem. Al principi de l'espectacle tinc els nervis crispats, em fa mal la panxa i tot, i toco la moral a en Javi, que igual que en Piti ho aguanta tot. Quan entro a escena i crido el meu primer «Rodolfooooo!» em passa tot, també el mal de panxa. A força de parlar m'ha vingut set, però ens hem de dir a reveure i fins aviat. Dos pe-tones a l'Andrea i una abraçada a en Javi. L'espectacle continua, canvia d'escenari. Aquesta vegada els nostres protagonistes aniran a Barcelona. Per entendre millor de qui estem parlant podeu mirar el seu vídeo promocional publicat recentment, visitar la seva pàgina web (www.conciertoteatro.tk), o simplement armar-vos de bona voluntat i anar a veure un espectacle que m'ha fet riure d'una manera que ja no recordava.